

LLIRIS PICÓ CARBONELL

(Ibi, 1972)

Llicenciada en Filologia Catalana, autora de novel·les, articles i material curricular; és, a més, dinamitzadora lingüística i gestora cultural a Alacant.

Caminar sola la nit

No sé si us he explicat que fa uns anys, durant la presentació d'una de les meues primeres novel·les (no massa bona, per cert), una dona del públic va interrompre per dir-me: «És que mira que escrius bonico!». Gran instant per a un escriptor! Més encara que una bona ressenya del millor crític del panorama literari del moment. Doncs bé, fa unes setmanes, a l'eixida d'una obra de teatre, em vaig trobar la mateixa persona i en saludar-nos em va dir: «Saps? Et seguisc a les xarxes socials i no m'agrada el que escrius. Ets massa clara, et deixes veure massa. No sé com dir-ho... És com si et despulles». Potser és cert. He de reconèixer que, en certa manera, jo vaig per la vida despullada: m'hi deixo la pell en tot el que faig i, sobretot, en tot el que escric. I escric, més que res sobre les coses que em preocupen: el futur dels meus fills i el món que els deixem. I potser també, d'uns mesos ençà –ho he de reconèixer–, la meua màxima preocupació soc jo mateixa, que tampoc està malament, després de tot.

No negarem, a més a més, que per a una escriptora abocada a passar constantment pel sedàs dels premis literaris, a demostrar dia a dia que després de 20 anys d'escriure una ja té ofici, d'aguantar la tirania de la literatura que ven i la que no ven en una societat en què no es llig pràcticament res, les xarxes socials són una oportunitat magnífica d'escriure el que et dona la gana i com et dona la gana. Ara bé, potser no ens hauríem de deixar enganyar, perquè com deia Nietzsche en *Més enllà del bé i del mal*, «parlar molt d'un mateix és també una forma d'ocultar-se». En aquest sentit, potser encara no ha vist ningú a través d'aquella xarxa indiscreta a la qual molts ens aboquem cada dia, la dona que va sola al cine, la que torna sola a casa després del teatre enmig d'una nit d'hivern freda i deserta amb el cor glaçat pel dol i espantada pel cloc-cloc de les seues pròpies sabates que la persegueix carrer avall. No sé si algú ha intuït la dona que mira algunes cares entre centenars de rostres i valora candidats per refer-se en companyia: potser el veí del portal de dalt, potser aquell company de treball solitari que a penes parla... Perquè sí, perquè una pot refer sola la seua vida, és cert; però caminar sola la nit no és ni de bon tros tan amable com baixar el carrer agafada d'una mà amiga i que una veu tendra t'emmudisca el cloc-cloc de les sabates. Però no. Ara ja està. Ara supose que les teranyines del dol, amb el pas dels dies, aniran fent capoll i seguiré comptant el temps en negre i gris, en plom, en palla, en fum, en res. Negre làpida, marbre, fred, cuc.

Tot i això, què voleu que us diga? En uns moments en què els mitjans de comunicació li ballen el joc al nou/vell feixisme, ens atipen a programes estúpids on gent d'un potencial cultural i humà si més no dubtós exhibeix les seues misèries, concursos on s'exposa criatures de 10 anys a un nivell de competitivitat, estrès i humiliacions intolerables, en una societat en què una pseudoperiodista frivoltza el feminisme anunciant les campanades de cap d'any en bikini, el fet que una dona normal que escriu, que educa, que llig... una dona que lluita despulle l'ànima en Facebook en l'intent desesperat de fer veure que una altra manera de viure és possible, em sembla una forma útil d'invertir el temps i la vida. O què?

Article publicat al *Diari La Veu* (6/01/2019)